Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B

DECYZJA KOMISJI

z dnia 15 lipca 2004 r.

wdrażająca dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez Państwa Członkowskie

(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 2104)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2004/558/WE)

(Dz.U. L 249 z 23.7.2004, s. 20)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Decyzja Komisji 2007/584/WE z dnia 21 sierpnia 2007 r.	L 219	37	24.8.2007
►M2	Decyzja Komisji 2008/233/WE z dnia 17 marca 2008 r.	L 76	56	19.3.2008
►M3	Decyzja Komisji 2010/433/UE z dnia 5 sierpnia 2010 r.	L 205	7	6.8.2010
►M4	Decyzja wykonawcza Komisji 2011/674/UE z dnia 12 października 2011 r.	L 268	17	13.10.2011
►M5	Decyzja wykonawcza Komisji 2014/90/UE z dnia 14 lutego 2014 r.	L 46	10	18.2.2014
►M6	Decyzja wykonawcza Komisji 2014/703/UE z dnia 8 października 2014 r.	L 294	43	10.10.2014
►M7	Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/250 z dnia 13 lutego 2015 r.	L 41	43	17.2.2015
►M8	Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/1765 z dnia 30 września 2015 r.	L 257	44	2.10.2015

▼B

DECYZJA KOMISJI

z dnia 15 lipca 2004 r.

wdrażająca dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez Państwa Członkowskie

(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 2104)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2004/558/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady nr 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną ([1]), zwłaszcza jej art. 9 ust. 2 i 10 ust. 2,

a także mając na uwadze, że:

(1) Zakaźne zapalenie nosa i tchawicy jest opisem najbardziej widocznych klinicznych objawów bydlęcego wirusa opryszczki typu 1 (BHV1). Z uwagi na to, że wiele infekcji tym wirusem ma przebieg podkliniczny, środki kontroli należy kierować na zwalczanie choroby, nie zaś objawów.

(2) Załącznik E (II) do dyrektywy nr 64/432/EWG wymienia „bydlęce zakaźne zapalenie nosa i tchawicy" jako jedną z chorób, które mogą być objęte krajowymi programami kontroli i dla których można składać wnioski o dodatkowe gwarancje.

(3) Niemcy przedstawiły program realizowany w celu zwalczania infekcji BHV1 na całym swoim terytorium zgodny z kryteriami określonymi w art. 9 ust. 1 dyrektywy nr 64/432/EWG i przewidujący zasady krajowego ruchu bydła odpowiadające zasadom uprzednio wdrożonym w Austrii, prowincji Bolzano we Włoszech i w Szwecji, dzięki którym zwalczono tę chorobę w tych krajach.

(4) Program przedstawiony przez Niemcy i żądane przez to państwo dodatkowe gwarancje dotyczące handlu bydłem w celu zapewnienia skuteczności tego programu zostały zatwierdzone decyzją nr 2004/215/WE ([2]) z dnia 1 marca 2004 r. wprowadzającą dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie dodatkowych gwarancji dla handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem, odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła i zatwierdzenia programów zwalczania przedstawionych przez Państwa Członkowskie.

([1]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 21/2004 (Dz.U. L 5 z 9.1.2004, str. 8).

([2]) Dz.U. L 67 z 5.3.2004, str. 24.

▼B

(5) Istnieją dodatkowe gwarancje dla Danii, Austrii, Finlandii, Szwecji i prowincji Bolzano we Włoszech. Państwa te uznają swoje terytoria za wolne od bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy, natomiast Włochy przyjmują to stanowisko w odniesieniu do prowincji Bolzano. Zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy nr 64/432/EWG, przedstawiły one Komisji dokumentację pomocniczą, dowodzącą w szczególności, że sytuacja jest stale monitorowana.

(6) Do Państw Członkowskich lub ich regionów uznanych za wolne od tej choroby i aktualnie uwzględnionych w załączniku do decyzji Komisji nr 93/42/EWG ([1]) należy stosować tylko minimalne wymagania w zakresie wysyłki bydła do hodowli i produkcji do innych Państw Członkowskich.

(7) W zakresie standaryzacji testów na obecność BHV1 w laboratoriach, Światowa Organizacja Zdrowia Zwierząt (OIE) przyjęła serum silnie pozytywne, słabo pozytywne i negatywne jako międzynarodowe standardy OIE dla testów na obecność BHV1 dostępnych w Laboratoriach Referencyjnych OIE dla bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy wymienionego w Podręczniku Standardów dla Testów Diagnostycznych i Szczepionek ([2]).

(8) Wystąpiły problemy w wewnątrzwspólnotowym handlu bydłem pochodzącym z Państw Członkowskich, których status w zakresie bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy jest inny.

(9) Dla jasności i w celu zapewnienia językowej jednolitości środków należy połączyć w jednej decyzji zatwierdzenie programu niemieckiego i dodatkowych gwarancji w zakresie bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy oraz uchylić decyzję nr 2004/215/WE.

(10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zatwierdza się programy przedstawione przez Państwa Członkowskie wymienione w pierwszej kolumnie tabeli w załączniku I w zakresie kontroli i zwalczania infekcji bydlęcym wirusem opryszczki typu 1 (BHV1), zwanego dalej „bydlęcym zakaźnym zapaleniem nosa i tchawicy" lub „IBR", w regionach tych Państw Członkowskich wymienionych w drugiej kolumnie tabeli w załączniku I.

Artykuł 2

1. Bydło przeznaczone do hodowli i produkcji pochodzące z Państw Członkowskich lub ich regionów niewymienionych w załączniku II, a przeznaczone dla Państw Członkowskich lub ich regionów wymienionych w załączniku I, musi spełniać co najmniej poniższe dodatkowe gwarancje:

a) musi pochodzić z gospodarstwa, w którym – zgodnie z oficjalnymi informacjami – w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie stwierdzono klinicznych ani patologicznych oznak bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy;

([1]) Dz.U. L 16 z 25.1.1993, str. 50. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją nr 2000/502/WE (Dz.U. L 200 z 8.8.2000, str. 62).

([2]) Podręcznik Standardów dla Testów Diagnostycznych i Szczepionek, wydanie 4, sierpień 2000.

▼B

b) musi być izolowane w obiekcie zatwierdzonym przez odpowiednie władze przez 30 dni bezpośrednio poprzedzających transport; wszystkie zwierzęta przebywające w tym samym obiekcie muszą być wolne od klinicznych objawów bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w tym okresie;

c) zwierzęta te i wszystkie inne sztuki bydła znajdujące się w tym samym obiekcie muszą przejść z wynikiem negatywnym test serologiczny wykonany na próbkach krwi pobranych nie wcześniej niż 21 dni po ich przybyciu do obiektu w celu wykrycia następujących przeciwciał:

i) w przypadku zwierząt szczepionych: przeciwciał przeciwko gE-glikoproteinie BHV1,

ii) w przypadku zwierząt nieszczepionych: przeciwciał przeciwko całemu BHV1.

2. Przez odejście od pkt 1 odpowiednie władze Państw Członkowskich, z których zwierzęta pochodzą, mogą zezwolić na wysyłkę do gospodarstw mieszczących się w regionach wymienionych w załączniku I bydła spełniającego co najmniej jeden z poniższych warunków:

a) zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego wymienionego w załączniku I i z gospodarstw wolnych od BHV1, spełniających co najmniej wymagania określone w załączniku III;

b) zwierzęta są przeznaczone do produkcji mięsa i spełniają następujące warunki:

i) zwierzęta albo

— pochodzą z gospodarstw wolnych od BHV1 zgodnych z definicją w załączniku III, lub

— pochodzą od zaszczepionych matek, u których szczepienia są regularnie ponawiane, lub

— są regularnie szczepione i szczepienia te są ponawiane przy pomocy szczepionki niezawierającej gE, zgodnie z instrukcją producenta, lub

— w Państwie Członkowskim, z którego pochodzą, przeszły z wynikiem negatywnym test serologiczny na obecność przeciwciał wymienionych w pkt 1 ust. c, przeprowadzony na próbce krwi pobranej w ciągu 14 dni poprzedzających wysyłkę; oraz

▼M3

ii) są transportowane bez kontaktu ze zwierzętami o niższym statusie zdrowotnym do gospodarstwa o nieznanym statusie BHV1 w państwie członkowskim przeznaczenia wymienionym w załączniku I, w którym – zgodnie z zatwierdzonym krajowym programem zwalczania – wszystkie zwierzęta są tuczone w pomieszczeniu zamkniętym, z którego mogą być transportowane wyłącznie do rzeźni;

▼B

c) zwierzęta pochodzą z gospodarstw, w których wszystkie sztuki bydła w wieku przekraczającym 15 miesięcy zostały zaszczepione i szczepienia te są regularnie powtarzane, a wszystkie zwierzęta w gospodarstwie w wieku przekraczającym 9 miesięcy przeszły z wynikiem negatywnym test serologiczny na obecność przeciwciał przeciwko gE-glikoproteinie BHV1 w odstępach nieprzekraczających 12 miesięcy i wszystkie zwierzęta przeszły z wynikiem negatywnym test na obecność przeciwciał określony w pkt 1 ust. c ppkt i), przeprowadzony na próbkach krwi pobranych w ciągu 14 dni poprzedzających wysyłkę;

▼B

d) zwierzęta pochodzą z gospodarstw wolnych od BHV1 zgodnych z definicją w załączniku III, mieszczących się w Państwach Członkowskich, w których istnieje obowiązek zgłaszania przypadków bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy i w których w promieniu 5 km wokół gospodarstwa nie stwierdzono klinicznych ani patologicznych oznak infekcji BHV1 w ciągu 30 poprzedzających dni, a zwierzęta przeszły z wynikiem negatywnym test na obecność przeciwciał wymieniony w pkt 1 ust. c, przeprowadzony na próbce krwi pobranej w ciągu 14 dni poprzedzających wysyłkę.

3. Bydło rzeźne pochodzące z Państw Członkowskich lub ich regionów niewymienionych w załączniku II, przeznaczone dla Państw Członkowskich lub ich regionów wymienionych w załączniku I, będzie transportowane bezpośrednio do rzeźni docelowej lub do zatwierdzonego ośrodka grupującego, skąd będzie transportowane do rzeźni w celu uboju zgodnie z art. 7 tiret drugie dyrektywy nr 64/432/EWG.

4. W pkt 4 sekcji C certyfikatu zdrowia określonego we wzorze 1 w załączniku F do dyrektywy nr 64/432/EWG, dołączanego do bydła wymienionego w punkcie 1, podaje się następujące informacje:

a) po pierwszym tiret: „IBR”,

b) po drugim tiret: „Art. 2 ust. … pkt … decyzji Komisji nr 2004/558/WE”.

Artykuł 3

1. Bydło przeznaczone do hodowli i produkcji pochodzące z Państw Członkowskich lub ich regionów niewymienionych w załączniku II i przeznaczone dla Państw Członkowskich lub ich regionów wolnych od bydlęcego zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy wymienionych w załączniku II musi spełniać następujące gwarancje dodatkowe:

a) musi odpowiadać gwarancjom dodatkowym przewidzianym w art. 2 ust. 1 lit. a) i b);

b) bydło to i inne zwierzęta przebywające w tym samym miejscu izolacji wymienionym w art. 2 ust. 1 lit. b) musi uprzednio przejść z wynikiem negatywnym test serologiczny przeprowadzony na próbkach krwi pobranych nie wcześniej niż 21 dni po ich przybyciu do miejsca izolacji w celu odkrycia przeciwciał przeciw całemu BHV1;

c) nie mogą być uprzednio szczepione przeciw bydlęcemu zakaźnemu zapaleniu nosa i tchawicy.

2. Bydło rzeźne pochodzące z Państw Członkowskich lub ich regionów niewymienionych w załączniku II i przeznaczone dla Państw Członkowskich lub ich regionów wymienionych w załączniku II będzie transportowane bezpośrednio do rzeźni docelowej w celu uboju zgodnie z art. 7 tiret pierwsze dyrektywy nr 64/432/EWG.

3. W pkt 4 sekcji C certyfikatu zdrowia określonego we wzorze 1 w załączniku F do dyrektywy nr 64/432/EWG, dołączanego do bydła wymienionego w punkcie 1, podaje się następujące informacje:

a) po pierwszym tiret: „IBR”,

▼M3

b) po drugim tiret: „Artykuł 3 ust. … lit. … decyzji Komisji 2004/558/WE”.

▼M3

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a) i b) odpowiednie władze w państwie członkowskim przeznaczenia może zezwolić na wprowadzenie bydła przeznaczonego do produkcji mięsa do gospodarstwa wolnego od BHV1 zgodnie z definicją w załączniku III („gospodarstwo wolne od BHV1”), znajdującego się w regionie tego państwa członkowskiego, wymienionego w załączniku II, pod następującymi warunkami:

a) zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciw BHV1 i urodziły się oraz przebywały od urodzenia w gospodarstwach wolnych od BHV1;

b) zwierzęta są transportowane bez kontaktu ze zwierzętami o niższym statusie zdrowotnym;

c) przez co najmniej 30 dni bezpośrednio poprzedzających wysyłkę lub od urodzenia, jeżeli zwierzęta mają mniej niż 30 dni, zwierzęta pozostawały w gospodarstwie pochodzenia lub w miejscu izolacji zatwierdzonym przez odpowiednie władze, znajdującym się w państwie członkowskim, w którym zapalenie nosa i tchawicy bydła jest chorobą podlegającą obowiązkowi zgłoszenia; w tym państwie członkowskim w promieniu 5 km od gospodarstwa lub miejsca izolacji nie stwierdzono klinicznych ani patologicznych objawów zakażenia BHV1 w okresie poprzedzających 30 dni;

d) zwierzęta zostały poddane badaniu serologicznemu na obecność przeciwciał przeciw glikoproteinie gE wirusa BHV1 – w przypadku zwierząt pochodzących ze stada zaszczepionego przeciw BHV1, albo badaniu serologicznemu na obecność przeciwciał przeciw całemu wirusowi BHV1 – we wszystkich innych przypadkach, z wynikiem ujemnym; badanie przeprowadzono na próbce krwi pobranej w okresie 7 dni przed wysyłką z gospodarstwa, o którym mowa w lit. c);

e) w gospodarstwie przeznaczenia wolnym od BHV1 wszystkie zwierzęta są tuczone w pomieszczeniu zamkniętym, którego nie opuszczają z wyjątkiem transportu do rzeźni;

f) zwierzęta, o których mowa w lit. d), są poddawane badaniu serologicznemu na obecność przeciwciał przeciw glikoproteinie gE wirusa BHV1 lub całemu wirusowi BHV1; badanie jest przeprowadzane na próbce krwi pobranej w okresie 21–28 dni po przybyciu do gospodarstwa, o którym mowa w lit. e):

   (i) z wynikiem ujemnym, w każdym przypadku; albo

   (ii) status gospodarstwa „wolny od BHV1” zostaje zawieszony do czasu poddania zakażonych zwierząt ubojowi w ciągu mniej niż 45 dni po przybyciu do tego gospodarstwa, oraz

      — zwierzęta mające bezpośredni kontakt z zakażonymi zwierzętami zostały poddane badaniu na obecność przeciwciał przeciw glikoproteinie gE wirusa BHV1 lub przeciw całemu wirusowi BHV1, przeprowadzonemu na próbce krwi pobranej nie wcześniej niż 28 dni po opuszczeniu gospodarstwa przez zakażone zwierzęta, z wynikiem ujemnym, albo

      — zwierzęta, które współdzieliły przestrzeń z zakażonymi zwierzętami, zostały poddane badaniu na obecność przeciwciał przeciw całemu wirusowi BHV1, przeprowadzonemu na próbce krwi pobranej nie wcześniej niż 28 dni po opuszczeniu gospodarstwa przez zakażone zwierzęta, z wynikiem ujemnym, albo

      — pozostałe zwierzęta w gospodarstwie zostały poddane badaniu na obecność przeciwciał przeciw całemu wirusowi BHV1, przeprowadzonemu na próbce krwi pobranej nie wcześniej niż 28 dni po opuszczeniu gospodarstwa przez zakażone zwierzęta, z wynikiem ujemnym, albo

▼M3

— status „wolny od BHV1” został przywrócony zgodnie z pkt 4 załącznika III.

5. Państwo członkowskie przeznaczenia, o którym mowa w ust. 4, powiadamia Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o tym, w których regionach wymienionych w załączniku II mają zostać zastosowane przepisy ust. 4, oraz o dacie zamierzonego zastosowania.

▼B

Artykuł 4

Bydło przeznaczone do hodowli i produkcji pochodzące z Państwa Członkowskiego lub jego regionu wymienionego w załączniku II i przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub jego regionu wymienionego w załączniku I lub II musi odpowiadać warunkom przewidzianym w art. 2 ust. 1 lit. a).

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewnią standaryzację testów serologicznych wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c) ppkt ii) i w art. 3 ust. 1 lit. b), wykrywających przeciwciała przeciw całemu BHV1, przeciw serum silnie pozytywnemu, słabo pozytywnemu i negatywnemu przyjętym jako międzynarodowe standardy OIE dla testów BHV1.

Artykuł 6

Uchyla się decyzję nr 2004/215/WE.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 26 lipca 2004 r.

Artykuł 8

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼**M8**

ZAŁĄCZNIK I

Państwa członkowskie	Regiony państw członkowskich, do których mają zastosowanie dodatkowe gwarancje w zakresie zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/432/EWG
Belgia	Wszystkie regiony
Republika Czeska	Wszystkie regiony
Niemcy	Kraje związkowe: Brema Hamburg Hesja Dolna Saksonia Nadrenia Północna-Westfalia Nadrenia-Palatynat Saara Szlezwik-Holsztyn
Włochy	Region Friuli-Wenecja Julijska Autonomiczna prowincja Trydent

▼**M8**

ZAŁĄCZNIK II

Państwa członkowskie	Regiony państw członkowskich, do których mają zastosowanie dodatkowe gwarancje w zakresie zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/432/EWG
Dania	Wszystkie regiony
Niemcy	Kraje związkowe: Badenia-Wirtembergia Bawaria Berlin Brandenburgia Meklemburgia-Pomorze Przednie Saksonia Saksonia-Anhalt Turyngia
Włochy	Region Dolina Aosty Autonomiczna prowincja Bolzano
Austria	Wszystkie regiony
Finlandia	Wszystkie regiony
Szwecja	Wszystkie regiony

▼M1

ZAŁĄCZNIK III

Gospodarstwo wolne od BHV1

1. Gospodarstwo hodujące bydło zostaje uznane za wolne od zakażenia BHV1, jeśli spełnia warunki określone w niniejszym załączniku.

1.1. W ciągu poprzednich sześciu miesięcy nie stwierdzono podejrzeń zakażenia BHV1 w tym gospodarstwie, a wszystkie sztuki bydła w gospodarstwie są wolne od objawów klinicznych wskazujących na zakażenie BHV1.

Gospodarstwo i wszelkie sąsiadujące pastwiska lub pomieszczenia, niezależnie od ich własności, które stanowią część gospodarstwa jako jednostki epidemiologicznej, muszą być skutecznie oddzielone od wszelkich pastwisk lub pomieszczeń o niższym statusie BHV1 barierami naturalnymi lub fizycznymi, które skutecznie zapobiegają bezpośrednim kontaktom między zwierzętami o różnym statusie zdrowotnym.

1.2. Do gospodarstwa wprowadzono jedynie bydło pochodzące z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II lub z gospodarstw wolnych od BHV1, a żadna ze sztuk bydła w gospodarstwie nie miała kontaktu z bydłem innym niż pochodzącym z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II, bądź z gospodarstw wolnych od BHV1.

1.3. Krowy zapładniane są wyłącznie nasieniem byków wyprodukowanym zgodnie z dyrektywą 88/407/EWG lub są pokrywane przez byki z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II do niniejszej decyzji lub z gospodarstw wolnych od BHV1.

1.4. W gospodarstwie stosuje się co najmniej jeden z następujących programów kontroli:

1.4.1. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej dwóch próbkach krwi pobranych w odstępach od pięciu do siedmiu miesięcy od wszystkich krów w wieku powyżej dziewięciu miesięcy i od wszystkich byków w wieku powyżej dziewięciu miesięcy, wykorzystywanych lub przeznaczonych do celów hodowlanych;

1.4.2. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:

— dwóch próbkach mleka pobranych w odstępach od pięciu do siedmiu miesięcy od wszystkich krów w okresie laktacji, indywidualnie lub w puli próbek mleka pobranych od najwyżej pięciu zwierząt, oraz

— dwóch próbkach krwi, pobranych w odstępach od pięciu do siedmiu miesięcy od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej dziewięciu miesięcy i od wszystkich byków w wieku powyżej dziewięciu miesięcy, wykorzystywanych lub przeznaczonych do celów hodowlanych;

1.4.3. w przypadku gospodarstw mlecznych, w których co najmniej 30 % bydła stanowią krowy w okresie laktacji, badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:

— trzech próbkach mleka, pobranych w odstępach co najmniej trzech miesięcy z mleka nie więcej niż 50 krów w okresie laktacji, w zależności od specyfikacji zastosowanego testu, i

— jednej indywidualnej próbce krwi, pobranej od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej dziewięciu miesięcy i od wszystkich byków w wieku powyżej dziewięciu miesięcy, wykorzystywanych lub przeznaczonych do celów hodowlanych;

▼M1

1.4.4. wszelkie bydło znajdujące się w gospodarstwie pochodzi z gospodarstw znajdujących się w państwach członkowskich lub ich regionach wymienionych w załączniku II, bądź z gospodarstw wolnych od BHV1.

2. Gospodarstwo hodujące bydło utrzymuje status gospodarstwa wolnego od BHV1, jeśli:

2.1. nadal spełnia warunki określone w pkt od 1.1 do 1.4; oraz

2.2. w gospodarstwie stosuje się co najmniej jeden z następujących programów kontroli w okresie 12 miesięcy:

2.2.1. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej jednej indywidualnej próbce krwi pobranej od wszystkich sztuk bydła starszych niż 24 miesiące;

2.2.2. badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:

— jednej indywidualnej próbce mleka pobranej od wszystkich krów w okresie laktacji, indywidualnie lub w puli próbek mleka pobranych od najwyżej pięciu zwierząt, i

— jednej indywidualnej próbce krwi, pobranej od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej 24 miesięcy, i od wszystkich byków w wieku powyżej 24 miesięcy;

2.2.3. w przypadku gospodarstw mlecznych, w których co najmniej 30 % bydła stanowią krowy w okresie laktacji, badania serologiczne na obecność przeciwciał przeciwko BHV1 zostały przeprowadzone, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym, na co najmniej:

— dwóch próbkach mleka, pobranych w odstępach od trzech do 12 miesięcy z mleka nie więcej niż 50 krów w okresie laktacji, w zależności od specyfikacji zastosowanego testu, oraz

— jednej indywidualnej próbce krwi, pobranej od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji w wieku powyżej 24 miesięcy, i od wszystkich byków w wieku powyżej 24 miesięcy.

3. Status hodującego bydło gospodarstwa wolnego od BHV1 zostaje zawieszony w przypadku, gdy w trakcie badań, o których mowa w pkt od 2.2.1 do 2.2.3, u zwierzęcia wystąpi dodatni wynik testu na obecność przeciwciał przeciwko BHV1.

4. Status gospodarstwa wolnego od BHV1, zawieszony zgodnie z pkt 3, przywraca się jedynie po przeprowadzeniu badań serologicznych na obecność przeciwciał przeciwko BHV1, w każdym przypadku z wynikiem ujemnym. Badania rozpoczynają się nie wcześniej niż po 30 dniach od usunięcia ze stada zwierząt seropozytywnych i przeprowadza się je na co najmniej:

— dwóch próbkach mleka pobranych w odstępach co najmniej dwóch miesięcy od wszystkich krów w okresie laktacji, indywidualnie lub w puli próbek mleka pobranych od najwyżej pięciu zwierząt, oraz

— dwóch próbkach krwi, pobranych w odstępach co najmniej trzech miesięcy od wszystkich krów niebędących w okresie laktacji i od wszystkich byków.

▼**M1**

Uwaga:

a) W przypadkach, w których w niniejszym załączniku mowa jest o teście serologicznym na obecność przeciwciał przeciwko BHV1, stosuje się zasady określone w art. 2 ust. 1 lit. c) dotyczące statusu badanych zwierząt w odniesieniu do szczepień.

b) Wielkość puli próbek mleka, o której mowa w niniejszym załączniku, może być modulowana na podstawie udokumentowanych dowodów na to, że test, w zwykłych warunkach prac laboratoryjnych, jest wystarczająco czuły, by wykryć pojedynczą słabą dodatnią reakcję w puli próbek o modulowanej wielkości.